

SVETOVAN SAVEZ JEDNAKO NEUSPEH

(ISA. XXX 1-15, LAUTOV PREVOD.)

1. „Jao buntovnoj deci, govori Jehova; Koja formiraju savete, ali ne od mene; Koja potvrđuju zavete, ali ne mojim Duhom; Da mogu dodati greh na greh.
2. Koja kreću napred da siđu u Egipat; Ali se nisu raspitali kod mojih usta; Da ojačaju sebe Faraonovom snagom; I da se uzdaju u senku Egipta.
3. Međutim Faraonova snaga biće vaša sramota; A vaše uzdanje u senku Egipta vaša pomutnja.
4. Njihovi knezovi su bili u Soanu; I njihovi poslanici su stigli u Hanes;
5. Svi su se oni postideli naroda koji im nije koristio; Koji nije bio od pomoći, i od koristi; Ali se baš pokazao sramotom, i porugom za njih.
6. Teret zveri koje putuju na jug, Kroz zemlju nevolje i teškoće. Odakle izlazi lavica, i žestok lav; Otrovnica, i leteća ognjena zmija; Oni nose svoje bogatstvo na leđima mlade stoke; I svoje blago na grbi kamile: Narodu koji im neće biti od koristi.
7. Jer je Egipat samo magla; uzalud će pomoći; Zato sam ga nazvao nedelotvoran Rahab.
8. Idi sada, napiši pred njima na ploču; I zapiši to slovima u knjigu; Da može biti za buduća vremena; Za svedočanstvo zauvek.
9. Jer ovo je buntovan narod, lažljiva deca; Deca koja nisu odabrala da čuju Jehovin zakon;
10. Koja kažu videocima, Ne gledajte; A prorocima, Ne prorokujte ispravne stvari; Govorite nam ugodne stvari, prorokujte obmane.
11. Skrenite u stranu sa puta; sklonite se sa prave staze; Uklonite od našeg pogleda Sveca Izraelovog;
12. Zato ovako govori Svetac Izraelov: Zato što ste odbacili ovu reč; I pouzdali ste se u zastranjanje, i izopačenost; I u potpunosti ste se oslonili na to:
13. Prema tome će ovaj prestup biti na vama Kao ruševina sa pretećom pukotinom; izbočina na

visokom zidu; Čije uništenje dolazi iznenada, u trenutku.

14. Biće razbijena, kao što neko razbija grnčarevu posudu; Tako da tu neće biti pronađena ni krotina među njenim ostacima, Da se uzme oganj sa ognjišta, Ili da se zagradi voda iz rezervoara.
15. Zaista ovako govori Gospod Jehova, Svetac Izraelov; Okretanjem od vaših puteva, i ustrajavajući spokojno, bićete spašeni; U tišini, i u pobožnom pouzdanju, biće vaša snaga; Ali niste hteli da poslušate.“

JEDNA od najranijih stvari naučavanih od proroka Isaije je ta da je ime Silnog Boga,—Večnog Oca, Kneza Mira, na čijim ramenima Vlast počiva, i u kojem jedino postoji nepromenljivost i večna vladavina,—Čudesni, Svetnik. Isa. ix 6, 7. Samo on je „čudesan u savetu i uzvišen u delovanju.“ Isa. xxviii 29. Prema tome je lako razumeti jao izgovoreno nad onima koji zaista primaju savet, ali ne od Gospoda. To nije proizvoljno proklinjanje koje je svadljivo izgovoreno, kao da je Gospod bio besan zato što je bio omalovažen, već jednostavna izjava o neizbežnom ishodu za one koji preziru savet od Gospoda. Ne postoji pravi savet osim od njega.

SAM tekst nam daje sliku o okolnostima koje su to izazvale. Izraelci, ugroženi od Asiraca, tražili su pomoć od Egipta, njihove drevne kuće ropstva. Egipćani su im očigledno obećali pomoć, za koju im je prorok obećao da nikada neće biti pružena. Ovo je naizgled kratak pregled nagodbe, ali slučaj nije bio običan, i ima pouke za Božji narod do kraja vremena.

NA prvom mestu, moramo razmotriti šta Egipat zapravo jeste. Nećemo ovde zauzeti vreme i prostor da ulazimo u to detaljno, ali pronalazimo ključ u Otk. xi 8, gde čitamo da će mrtva tela Božja „dva svedoka,“ koji su pobijeni zbog istinitog svedočanstva koje daju, ležati na ulici „tog velikog grada koji se duhovno naziva Sodomom i Egipat, gde je i Gospod naš bio razapet.“

Dakle to je bio „sadašnji opak svet“ koji je razapeo Hrista, jer „nije upoznao njega.“ Vidi 1. Jovanova iii 1; 1. Kor. ii 7, 8; Jovan xvi 1-3. I-susov krst je ono preko čega smo razapeti svetu, a pošto treba da budemo razapeti sa Njim, to je ono preko čega je on bio razapet svetu. Gal. vi 14; ii 20. Preko toga smo izbačeni od sadašnjeg opakog sveta. Gal. i 4. Možemo prema tome postaviti to kao činjenicu da Egipat predstavlja svet, nasuprot Hristu.

HRIST je kao malo dete otišao dole u Egipat, da bi mogla biti ispunjena izjava. „Iz Egipta sam dozvao sina svog.“ Mt. ii 15. Izrael je bio izveden iz Egipta kako bi mogao držati Božje zapovesti. Ps. cv 43-45. Sva božja deca, prema tome,—svi Hrišćani, moraju izaći iz Egipta; sve dok ostaju u Egiptu ne mogu pružiti Bogu službu koja mu sleduje, jer je Egipat „kuća ropstva.“ Izl. xx 1-3. Priznavanje Boga kao jedinog, pravog Boga, isključujući sve lažne bogove, znači izlazak iz Egipta.

ZAMISLITE kakva se čudesna promena odigrala kada su Izraelova deca mogla pomisliti na pravljenje saveza sa Egiptom, i mogla su namerno tražiti pomoć protiv svojih neprijatelja, od naroda koji ih je terao da „služe okrutno,“ i „zagorčavao im je život sa teškim poslovima.“ Izl. i 13, 14. „Svaki njihov posao, na koji su ih silili da im služe, bio je surov.“ „A deca Izraelova su uzdisala zbog ropstva i vapila“ (Izl. ii 23), jer su ih Egipćani „zlostavljali,“ „tako da su oni izlagali svoju malu decu da ne ostanu na životu“ Dela vii 19. Ipak ovom istom narodu su se Izraelci sada okrenuli za pomoć u svom vremenu nevolje. Kakvu promenu je vreme proizvelo.

KAKVA i u kome je bila ova promena? Da li su Egipćani postali obraćeni? Da li su sada priznali i obožavali pravog Boga? Nipošto. Bili su pagani isto kao od davnine, i bili su isto toliko suprotstavljeni Bogu kao što su i njihovi očevi uvek bili. Razapeli su Hrista u danima Mojsija, jer je Mojsije smatrao većim bogatstvom da deli „Hristovu sramotu,“ a ta sramota je krst. Vidi Jevr. xiii 12, 13; Ps. lxxix 7, 9, 20, 21. Šta je onda to značilo kada se Izraelci narod okrenuo ka Egiptu za izbačivanje?—To je značilo da su napustili Boga, Stenu njihovog spasenja. Promena je bila u Izraelcima, ne u Egipćanima. Kakvo slepilo je tamo bilo pokazano! otići u kuću ropstva da se pronađe izbačivanje!

SLUŠAJTE priču nekih od „naprednih“ vođa naroda u tim danima: „Zašto ne bismo napravili savez sa Egipćanima, za uzajamnu pomoć? Zašto bismo uvek držali u sećanju drevne razlike? Egipćani su vrlo dobri drugari, kada ih upoznate; u stvari, nisu baš tako mnogo drugačiji od nas. Svet je napravio veliki napredak u poslednjih hiljadu godina, i trebalo bi da budemo slobodoumni dovoljno da mu učinimo neke ustupke. Sve je to jako lepo da se priča o pouzdanju u Gospoda, ali nije praktično; „Bog pomaže onima koji pomažu sebi,“ i zdrav razum treba da nas nauči da je naša jedina nada

postojanja kao naroda u udruživanju naših snaga sa Egipćanima. U nekim stvarima ćemo se „složiti da se ne slažemo,“ i tako ćemo steći uticaj kod njih u isto vreme kada nam pružaju materijalnu pomoć.“ Ah da, svi smo ih čuli da govore.

ŠTA kaže Gospod? „Faraonova snaga biće vaša sramota; a vaše uzdanje u senku Egipta vaša pomutnja.“ „Jer je Egipat samo magla; uzalud će pomoći; Zato sam ga nazvao nedelotvorni Rahab.“ Pomoć sveta je uzaludna, jer „svet prolazi i požuda njegova.“ 1. Jovanova ii 17. „Ali onaj ko čini volju Božju, ostaje zauvek.“ „Bolje je uzdati se u Gospoda nego imati poverenje u knezove.“

ZAPAZITE različita tumačenja 7. stiha. Obična verzija kaže, „Snaga njihova je u tome da mirno sede.“ To vrlo dobro izražava zamisao, ali moramo da znamo značenje reči „Rahab,“ kako bi procenili tekst. U Jovu ix 13 reč se pojavljuje, i prevedena je „oholi pomagači;“ a u Jovu xxvi 12 pojavljuje se u rečenici prevedenoj, „dotukao je *ponosne*.“ Na dva ili tri druga mesta u Bibliji treba da se pronađe, kao u Ps. lxxxix 10, i Isa. li 9, ali uvek kao nešto što je mrsko Bogu. Zamisao je, jasno je da se vidi, to o ponosnom hvalisanju. „Rahab“ je povezan sa Vavilonom, u Ps. lxxxvii 4, a znamo da je Vavilon nastao u ponosu, i hvalisanje je bilo njegova propast. Tako je Egipat nazvan narodom koji daje velika obećanja i hvale, ali ne radi ništa. Tako je njegova snaga o kojoj se hvali, ništa osim praznine. Setite se istorije o Faraonovom oholom protivljenju Bogu u danima Mojsija, i razmislite koliko je bilo isprazno, i razumećete silu tog teksta, a takođe ćete bolje videti ludost Izraelovog odlaska Egipćanima za pomoć. Oni govore, a ne rade.

VRAĆAJUĆI se nazad na prvi stih, zapažamo da gde naša verzija kaže, „pokrivaju se pokrivalom,“ Laut kaže, „potvrđuju zavete.“ Margina naših Biblija kaže, međutim, „pletu mrežu,“ ili „prave savez.“ U nekim verzijama je prevedeno, „izlivaju levanicu,“ što je bio uobičajen način potvrđivanja saveza, i koji je ovekovečen do današnjeg dana u običaju koji mnogi imaju zavetovanjem prijateljstva sa čašom vina. Zavet koji su Izraelci činili sa Egipćanima bio je osmišljen kao pokrivalo, zaštita; ali nevolja je bila, što to nije bilo pokrivalo od Božjeg Duha. To je bila slabašna mreža koju su pleli.

ZASTO je bilo pogrešno za Izrael da učini zavet sa Egipćanima ili sa bilo kojim drugim narodom?—Zato što bi takav zavet bio odbacivanje Boga, koji ih je izabrao kao svoj poseban narod. On je učinio zavet sa njima, da bude njihov Bog, i da ih uzme za svoj narod. To da je nazvan Božjim narodom, nije bilo zato što je taj narod bio bolji od drugih, već zato što je nosio ime „Izrael,“ i ponosio se njime. „Izrael“ znači „Božji knez,“ Hrišćanin, jer su svi Hristovi sledbenici kraljevi i sveštenici Bogu. Otk. i 6. Kad god narod nosi to ime,—nebitno kog oblika, bilo da je *Hrišćanin* ili Izraelac,—on

time objavljuje da je Jehova njegov Bog i njegov zaštitnik; jer da takvi učine bilo kakav savez sa svetom jeste da budu neverni Bogu, jer „je prijateljstvo sveta neprijateljstvo sa Bogom. Zato, ko god bude prijatelj sveta, neprijatelj je Božji.“ Jakov iv 4.

IZRAELOVA deca su bila izričito upozorena, kod odlaska u Hanansku zemlju, da ne prave bilo kakav savez sa stanovnicima zemlje. Božji plan za njih je bio ovaj: „Jer sa vrha stena ga vidim, i sa brda ga motrim: gle, narod će taj nasamo živeti i neće se među narode ubrajati.“ Br. xxiii 9. Ipak ovo nije značilo da treba da budu isključivi i čovekomrzi. Naprotiv, treba da budu predstavnici Božje nesebičnosti i blagosti prema čovečanstvu. Bilo koji narod je mogao da im se pridruži, i deli blagoslove koje Bog ima za njih, ali radeći tako ti drugi narodi su trebali da se odreknu svoje različite nacionalnosti, i da postanu jednostavno Hrišćani; jer u Hristu „nema više ni Grka ni Jevreja, obrezanja ni neobrezanja, varvara, Skita, roba ni slobodnog, nego je sve i u svima Hrist.“ Kol. iii 11. Hrišćani su poseban narod, nacija sa nevidljivim Vladarom. Oni imaju sve da daju „svim narodima,“ ali nijedan drugi narod nema ništa da daje njima. Za njih prema tome da učine nekakav, bilo kakav savez sa svetom, znači da se odriču svog Kralja i svog ispovedanja. To je isto kao da kažu da ne primaju sve što trebaju od Gospoda, i da stave svet na Njegovo mesto. To znači da se oslabi sila Jevanđelja tim drugim narodima, prenošenjem zamisli da je biti građanin bilo koje zemaljske države toliko dobro ili isto kao i biti Hrišćanin.

SVE što je rečeno u ovom poglavlju primećuje se na nas isto toliko koliko i na narod koji je živeo kada je napisano, zato što je napisano „za svedočanstvo zauvek.“ Buntovan narod je onaj koji ne bira da čuje Jehovin zakon; on nije voljan da čuje zakon. Jehova je zakoniti Kralj cele zemlje; svi koji ne poštuju njegov zakon su pobunjenici i odmetnici, bez obzira sve da se i rangiraju kao kraljevi na zemlji. Za Izrael da učini savez sa Egiptom,—za proglašenu Hristovu Crkvu da uđe u bilo koju vrstu saveza sa svetom,—znači da objavi da su „osnove sveta“ isto tako dobre kao Božji zakon. Božji zakon je *jedini* zakon za celo čovečanstvo; šta god je suprotno tom zakonu jeste pobuna i idolopoklonstvo.

MEĐUTIM crkva je uzela na sebe da pravi zakone, nazivajući ih Božjim zakonima. „Prema vlastitim požudama“ su ljudi „nagomilali učitelje, jer su ih svrbele uši,“ i odvratili su se od istine ka bajkama. 2. Tim. iv 3, 4. Oni „kažu videocima, Ne gledajte; A prorocima, Ne prorokujte ispravne stvari; Govorite nam ugodne stvari, prorokujte obmane.“ Ljudi biraju svoje sopstvene učitelje—one koji će govoriti stvari koje oni žele da čuju—i onda citiraju izjave tih učitelja kao autoritet, u suprotnosti sa Božjim zakonom. Ovo je identično sa postupanjem neznabošca, koji pravi svog sopstvenog boga, i onda kaže, „Izbavi me, jer ti si moj bog.“ Ipak ovaj navodni Božji narod neće poverovati da se

ono što Biblija kaže o neznabošcima primenjuje na njega.

ŠTA će biti rezultat svega toga?—Zato što ljudi odbacuju reč Gospoda, čak i „Sveca Izraelovog,“ iznenadna propast će doći na njih, i neće umaći; biće razbijeni na komade kao grnčareva posuda, i njihova propast će biti potpuna. Uporedite stihove 12-14 sa 1. Sol. v 3 i Ps. ii. Oni koji stavljaju svoje poverenje na ljude doći će do ničega, dok će „Oni koji se uzdaju u Gospoda biti kao brdo Sion, koje se ne može pomaknuti, nego ostaje dovek.“ Ps. cxxv i.

„JER ovako govori Gospod Bog, Svetac Izraelov: 'U povratku i spokoju bićete spašeni, u smirenosti i pouzdanju biće vam snaga.'“ Ovo, povezano sa tim kao što i jeste, pokazuje da Gospod pruža praktičnu, materijalnu pomoć. Izraelci su bili u velikoj opasnosti: Asirci su pretili njihovim uništenjem; prema svim ljudskim proračunima trebali su baš takvu pomoć kakvu su Egipćani mogli pružiti,—ljude i konje i ratnu opremu. Međutim Bog je rekao, Ne; oni će biti vaša propast; vaša snaga je u tihom pouzdanju u Mene, vraćanju Meni, i u apsolutnom počivanju na Mojoj reči, naći ćete potpuno izbavljenje. Nisu mu verovali, a narod mu ne veruje ni sada.

ZNAMO kao činjenicu da su preferirali da se uzdaju u ljude, koje su mogli videti, radije nego u Boga, kojeg nisu mogli videti, i da su ih Asirci zarobili. Zašto ne bismo naučili lekciju? Ona je za svakog pojedinca, kao i za celu crkvu. Zabeležena je radi svrhe učenja crkve da njena snaga leži u strogoj privrženosti Božjoj Reči, i u odlasku iz sveta. Usaglašavanje sa svetom, da li iz otvorene namere pridobijanja svetovnih ljudi crkvi, ili da se navede svet da pruži crkvi materijalnu pomoć, jeste propast. Svet ne može učiniti ništa za crkvu, osim da je iskvari, ali to ne može učiniti sve dok se crkva uzda samo u Boga.

MEĐUTIM pojedinačna lekcija je ona koja nas najviše zanima; jer ako su pojedinci verni, crkva mora biti ispravna. Svaka osoba ima nevolje raznih vrsta; samo je u Gospodu pomoć. „Poveri put svoj Gospodu i uzdaj se u njega, i on će to ostvariti.“ Ps. xxxvii 5. Svi mi znamo puteve sveta: Samodokazivanje, insistiranje na nečijim pravima, ogorčenost, osveta; svako ko ne poznaje Gospoda, zna kako postupa kada je u teškoći, kada je iskušan, i kada ga ljudi iritiraju ili povrede, a svako ko poznaje Gospoda, može se setiti kako je on jednom postupao i kako je još uvek iskušan da postupa. Dakle, to je način koji se ne radi; to je način sveta; to je odlaženje dole u Egipat za pomoć—u kuću ropstva za slobodu. To je sve uzalud. „Bog je naše utočište i snaga, pomoćnik iznad svega prisutan u nevolji.“ Postoji neograničena snaga u spokojnom odricanju od sebe, i počivanju u Gospodu. „Uzdajte se u Gospoda zauvek, jer u Gospodu Jehovi večna je snaga.“